

روایت میدانی از راهروهای یکی از بیمارستان‌های تهران، جایی که شیفت‌های سنگین، کمبود نیرو و حقوق ناکافی، زندگی کسانای را تحت فشار گذاشته که هر روز مراقب جان بیماران هستند.

ساعت هنوز به میانه روز نرسیده، اما راهروهای بیمارستان شلوغ است. بیماری روی ویلچر منتظر انتقال به بخش است، مردی میانسال چند بار از پذیرش درباره نوبت همسرش سؤال می‌کند و زنی که پرونده پزشکی فرزندش را در دست دارد، با نگرانی به رفت‌وآمد کارکنان نگاه می‌کند. صدای زنگ تلفن و حرکت تخت‌ها در راهرو می‌پیچد و پرستاران، یکی پس از دیگری، میان اتاق‌ها رفت‌وآمد می‌کنند. یکی از پرستاران از اتاقی بیرون می‌آید، نگاهی به پرونده در دستش می‌اندازد و به سمت تخت بیماری می‌رود که به رسیدگی نیاز دارد. هنوز کارش تمام نشده که صدای یکی از همراهان از انتهای راهرو بلند می‌شود. پرستار لحظه‌ای می‌ایستد، توضیح کوتاهی می‌دهد و دوباره به کارش برمی‌گردد.

در نگاه اول، این صحنه چیز عجیبی ندارد. بیمارستان است و کار پرستار، مراقبت از بیمار، پاسخ دادن به همراهان و رسیدگی به کارهایی که گاهی فرصت نمی‌دهند حتی چند دقیقه بنشینند. اما وقتی پای صحبت پرستاران می‌نشینیم، متوجه می‌شویم ماجرا فقط به شلوغی بخش و خستگی پایان

* وقتی حقوق پرستار کفاف اجاره خانه، هزینه خوراک و مخارج فرزندان را نمی‌دهد، اضافه‌کاری دیگر انتخابی برای افزایش درآمد نیست، بلکه به ضرورتی برای گذران زندگی تبدیل می‌شود که فرصت استراحت و حضور در کنار خانواده را از آنها می‌گیرد

شیفت محدود نیست. پشت روپوش سفید آنها، زندگی‌ای جبران دارد که با مشکلاتی مثل اجاره خانه، قسط، هزینه خوراک و نگرانی برای آینده فرزندان گره خورده است. پرستار در بیمارستان باید مراقب جان بیمار باشد، اما بیرون از بیمارستان هم با همان مشکلاتی روبه‌روست که بسیاری از خانواده‌ها هر روز با آنها دست‌وپنجه نرم می‌کنند، با این تفاوت که بخش زیادی از روزش را در محیطی پراسترس می‌گذراند و گاهی برای جبران هزینه‌های زندگی، ناچار است ساعت‌های بیشتری کار کند.

یکی از نخستین موضوعاتی که در صحبت با پرستاران مطرح می‌شود، حجم کار و کمبود فرصت استراحت است. پرستارانی که در بخش‌های شلوغ فعالیت می‌کنند، معمولاً باید چند کار را هم‌زمان مدیریت کنند، از بررسی وضعیت بیماران و دادن دارو تا ثبت اطلاعات، هماهنگی با پزشک و پاسخ دادن به سؤال‌های خانواده‌ها.

خام رضوانی، پرستار ۳۹ ساله با ۱۵ سال سابقه کار، درباره شرایط کار که شیفت شلوغ به خبرنگار می‌گوید: «گاهی از اول شیفت تا چند ساعت فرصت نمی‌کنیم درست بنشینیم. هنوز کار یک بیمار تمام نشده، بیمار دیگری به رسیدگی نیاز دارد. تلفن بخش زنگ می‌خورد، همراه بیمار سؤال دارد و باید حواسمان به همه‌چیز باشد. ممکن است غذایمان را هم با تأخیر بخوریم، چون نمی‌شود بیمار را به حال خودش رها کرد.»

او می‌گوید سختی کار فقط ایستادن و راه رفتن نیست: «از نظر جسمی خسته می‌شویم، اما فشار روحی هم کم نیست. بیمار در درد دارد، درخواست نگران است و ما باید با آرامش کار کنیم. حتی وقتی خودمان خسته‌ایم، نمی‌توانیم خستگی‌مان را به بیمار منتقل کنیم.»

این همان بخشی از کار پرستاری است که کمتر دیده می‌شود. مردم معمولاً پرستار را درحال رسیدگی به بیمار می‌بینند، اما کمتر کسی می‌داند در طول یک شیفت چند بار مجبور شده است کارش را نیمه‌تمام بگذارد و به بیمار دیگری رسیدگی کند، چند بار از فرصت استراحت گذشته یا با چه فشار روانی‌ای به خانه برگشته است.

در چنین شرایطی، تعداد نیروهای حاضر در بخش اهمیت زیادی دارد. وقتی حجم بیماران با تعداد پرستاران تناسب نداشته باشد، فشار کار روی افراد حاضر بیشتر می‌شود. این فشار، علاوه بر خستگی کارکنان، می‌تواند فرصت رسیدگی آرام و دقیق به بیماران را هم محدود کند.

خاتم رضوانی در ادامه تأکید می‌کند: «ما نمی‌خواهیم کارمان را کمتر انجام بدهیم. حرفمان این است که وقتی تعداد بیماران زیاد است، نیرو هم باید متناسب با آن باشد. پرستار هم انسان است و توان مشخصی دارد. اگر همیشه با کمبود نیرو کار کنیم، بالاخره خستگی روی همه‌چیز اثر می‌گذارد.»

حقوقی که پیش از پایان ماه تمام می‌شود
صحبت که از داخل بیمارستان به زندگی شخصی پرستاران می‌رسد، نگرانی‌های دیگری خودشان را نشان می‌دهند. شیفت کاری ممکن است تمام شود، اما اجاره خانه و قسط و هزینه‌های روزمره منتظر نمی‌مانند. آقای رضایور، ۴۵ ساله و پرستاری سابقه که مسئولیت تأمین مخارج خانواده را بر عهده دارد، درباره وضعیت

میشستی خود به خبرنگار ما می‌گوید: «آدم وقتی وارد این شغل می‌شود، می‌داند کار سختی دارد. از نظر روحی و جسمی هم خودش را آماده می‌کند. اما چیزی که آدم را اذیت می‌کند این است که با وجود این همه کار، باز هم برای هزینه‌های معمول زندگی باید حساب‌وکتاب کند.»

او درباره هزینه‌های ماهانه خانواده توضیح می‌دهد: «آچار خانه، خوراک، رفت‌وآمد، قبضه‌ها و هزینه‌های بچه‌ها را که کنار هم می‌گذاری، می‌بینی بخش زیادی از درآمد از همان اول ماه خرج شده است. بعد هم هزینه‌ای پیش می‌آید

سر کار می‌ماند، زمان کمتری برای خواب و استراحت خواهد داشت. اگر این وضعیت مرتب تکرار شود، خستگی جسمی و فشار روحی روی هم جمع می‌شوند.

ازسوی دیگر، پرستارانی که خانواده دارند، ناچارند میان کار بیشتر و بودن در کنار همسر و فرزندانشان تعادل برقرار کنند، تعادلی که همیشه آسان نیست. آقای رضایور ادامه می‌دهد: «گاهی بچه‌ها انتظار دارند که کنار هم می‌گذاری، می‌بینی بخش زیادی از درآمد از همان اول ماه خرج شده است. بعد هم هزینه‌ای پیش می‌آید

پرستاران، فرشتگانی که در روزهای جنگ هم از بالین بیماران دور نشدند

که اصلاً در برنامه‌تان نبوده. مثلاً وسیله‌ای در خانه خراب می‌شود یا یکی از اعضای خانواده به پزشک نیاز پیدا می‌کند. آن وقت دوباره باید از یک جای دیگر بزنید.»

برای پرستاری که اجاره‌نشین است، پرداخت اجاره می‌تواند بخش بزرگی از درآمد را به خود اختصاص دهد. بعد از آن، خرید مواد غذایی، هزینه رفت‌وآمد و مخارج فرزندان باقی می‌ماند. اگر خانواده دانش آموز داشته باشد، هزینه‌های مدرسه، لباس و وسایل مورد نیاز تحصیل نیز به فهرست مخارج اضافه می‌شود.

آقای رضایور ادامه می‌دهد: «گاهی مجبور می‌شویم بعضی خریدها را عقب بیندازیم. مثلاً می‌گوییم این ماه نمی‌توانیم فلان وسیله را بخریم یا باید یک خرج را حذف کنیم تا به آخر ماه برسیم. شاید این اتفاق برای خیلی از خانواده‌ها افتاده باشد، اما برای ما سخت‌تر است، چون بعد از یک شیفت سنگین، وقتی به خانه می‌رسیم، دوست داریم کمی استراحت کنیم، نه اینکه دوباره نگران حساب‌وکتاب زندگی باشیم.»

مشکل اصلی همین‌جاست، پرستار از یک طرف مسئولیت سنگین مراقبت از بیمار را بر عهده دارد و از طرف دیگر، برای تأمین نیازهای عادی خانواده با محدودیت مالی روبه‌روست. این وضعیت وقتی دشوارتر می‌شود که درآمد

* «گاهی فرصت نمی‌کنیم غذا بپزمان را بخوریم» *خدمت پرستاران در شرایط جنگی تنها به رسیدگی به مجروحان محدود نمی‌شود. ادامه مراقبت از بیمارانی که پیش از شروع جنگ در بیمارستان بستری بوده‌اند، پیگیری درمان بیماران بدحال، کمک به حفظ نظم بخش‌ها و همراهی با خانواده‌هایی که در نگرانی و انتظار به سر می‌برند، بخش دیگری از مسئولیت آنهاست

ثابت باشد، اما هزینه‌ها مرتب تغییر کنند. او می‌گوید: «ما انتظار زندگی تجملی نداریم. حرفمان این است که کسی که تمام وقت کار می‌کند، بتواند هزینه‌های معمول خانешان را تأمین کند. آدم نباید برای خرید مایحتاج خانواده‌اش هر ماه نگران باشد.»

اضافه‌کاری، انتخابی که همیشه از روی علاقه نیست
در میان پرستاران، اضافه‌کاری موضوعی آشناست. بعضی برای افزایش درآمد ساعت بیشتری کار می‌کنند و بعضی نیز به دلیل نیاز بخش و کمبود نیرو، با شیفت‌های بیشتر روبه‌رو می‌شوند. در هر دو حالت، اضافه‌کاری می‌تواند بخشی از زمان استراحت و زندگی شخصی آنها را بگیرد.

آقای رضایور به خبرنگار ما می‌گوید: «وقتی دخل‌وخرج با هم جور در نمی‌آید، آدم به این فکر می‌کند که یک شیفت دیگر هم بماند. می‌داند خسته می‌شود، اما از طرف دیگر، هزینه‌های خانه را هم نمی‌شود کنار گذاشت. گاهی بین

* تجربه این دو جنگ نشان می‌دهد که آمادگی نظام سلامت فقط به تجهیزات بیمارستانی، تخت و دارو وابسته نیست. نیروی انسانی آموزش‌دیده و برخوردار از توان جسمی و روحی نیز بخش مهمی از آمادگی کشور برای مقابله با بحران‌هاست

استراحت و درآمد بیشتر باید یکی را انتخاب کنیم.» این انتخاب، در ظاهر ساده است، اما در عمل پیامدهای زیادی دارد. پرستاری که پس از یک شیفت سنگین دوباره

آگهی تعیین مساحت و متراژ و تثبیت حدود برابر درخواست مرحوم رضا شیرازیان مالکین متشاعی پلاک ۱۲۷۲ و ۱۲۷۳ و ۱۲۸۰ و ۱۲۸۱ فرعی از ۳۴۵ – اصلی شهر درگز نماینده این اداره به همراه نقشه بردار درساعات اداری روز مورخه ۱۴۰۵/۸/۱۸ جهت انجام عملیات نقشه برداری و تثبیت حدودو تعیین مساحت و متراژ ملک فوق به محل عزیمت می نمایند مراتب جهت اطلاع مجاورین پلاک فوق آگهی می گردد. تاریخ انتشار: ۱۴۰۵/۷/۲۳

حجت نوبهاری – رئیس اداره ثبت اسناد و املاک در گز

آگهی تغییرات شرکت سهامی خاص نهاد راه و ساختمان به شناسه ملی ۱۰۱۰۹۳۰۲۵۴ و به شماره ثبت ۴۷۸۲۶

به استناد صور تجلسه مجمع عمومی عادی سالیانه مورخ ۱۴۰۵/۴/۱۵ تصمیمات ذیل اتخاذ شد آقای حسین صدر بزاز به شماره ملی ۰۰۴۰۹۶۹۱۳۴ به سمت نایب رئیس هیئت مدیره تا تاریخ ۱۴۰۷/۴/۱۶ و به سمت عضو اصلی هیئت مدیره تا تاریخ ۱۴۰۷/۴/۱۶ آقای علی اصغر اصفهانی به شماره ملی ۳۸۷۳۴۹۵۵ به سمت مدیرعامل تا تاریخ ۱۴۰۷/۴/۱۶ و به سمت عضو اصلی هیئت مدیره تا تاریخ ۱۴۰۷/۴/۱۶ آقای پرویز حکمت شعار به شماره ملی ۵۲۰۹۷۴۹۲۵۷ به سمت رئیس هیئت مدیره تا تاریخ ۱۴۰۷/۴/۱۶ و به سمت عضو اصلی هیئت مدیره تا تاریخ ۱۴۰۷/۴/۱۶ گزیدند خانم زهرا مولانی به شماره ملی ۰۰۴۴۹۲۵۸۱ به سمت بازرس اصلی تا پایان سال مالی آقای محمد جوادی نمین به شماره ملی ۰۰۶۷۲۳۸۲۱۱ به سمت بازرس علی البدل تا پایان سال مالی انتخاب گردیدند روزنامه کثیرالانتشار جمهوری اسلامی جهت نشر آگهی های شرکت تعیین گردید. ترازنامه و حساب سود و زیان سال مالی منتهی به ۱۴۰۴/۱۲/۲۹ مورد تصویب قرار گرفت.

سازمان ثبت اسنادواملاک کشور

اداره ثبت شرکت ها و موسسات غیرتجاری تهران (۲۳۰۲۷۷۰)

گزارش

استخدام افراد جدید امکان‌پذیر نیست، باید شرایطی فراهم شود که نیروهای موجود نیز انگیزه و توان ادامه کار داشته باشند.

پرستارانی که در روزهای جنگ هم کنار بیماران ماندند

وقتی از سخی‌های کار پرستاران صحبت می‌کنیم، نباید روزهای را فراموش کنیم که شرایط از همیشه دشوارتر می‌شود، روزهایی که جنگ، زندگی عادی مردم را تحت تأثیر قرار می‌دهد و بیمارستان‌ها بیش از هر زمان دیگری

استخدام افراد جدید امکان‌پذیر نیست، باید شرایطی فراهم شود که نیروهای موجود نیز انگیزه و توان ادامه کار داشته باشند.

قدردانی از پرستارانی که در روزهای جنگ به خدمت ادامه دادند، ارزشمند است، اما این قدردانی زمانی معنی بیشتری پیدا می‌کند که پس از پایان بحران نیز ادامه داشته باشد. پرداخت به‌موقع مطالبات، تأمین نیروی کافی، فراهم

اما نباید این احساس مسئولیت را بهانه‌ای برای نادیده گرفتن مشکلات شغلی آنها قرار داد. علاقه به حرفه، جای حقوق کافی را نمی‌گیرد. وجدان کاری نمی‌تواند کمبود نیروی انسانی را برای همیشه جبران کند و فداکاری نیز نباید به معنای چشم‌پوشی از حق استراحت و زندگی شخصی باشد.

کردن تجهیزات و امکانات مورد نیاز، حمایت روانی و توجیه جدی به معیشت پرستاران، اقداماتی است که می‌تواند قدردانی را از حرف به عمل تبدیل کند. پرستارانی که در روزهای جنگ در کنار بیماران ماندند، پس از پایان آن روزها نیز با همان مشکلات همیشگی زندگی روبه‌رو می‌شوند، اجاره خانه، هزینه‌های خانواده، شیفت‌های سنگین و نگرانی درباره آینده. نمی‌توان در روزهای بحران از آنها انتظار ایستادگی و فداکاری داشت، اما پس از بازگشت شرایط عادی، مشکلاتشان را نادیده گرفت. کسانی که در دشوارترین روزها برای حفظ سلامت مردم تلاش می‌کنند، شایسته آن هستند که در روزهای عادی نیز از امنیت شغلی، درآمد منصفانه و شرایط کاری مناسب برخوردار باشند. جنگ ممکن است به پایان برسد، اما مسئولیت حمایت از پرستاران پایان نمی‌یابد. اگر جامعه از ایستادگی آنها در روزهای دشوار قدردانی می‌کند، این قدردانی باید در تصمیم‌ها و اقدامات مسئولان نیز دیده شود، زیرا پرستاری که امروز در شرایط بحران از جان بیماران مراقبت می‌کند، فردا هم برای ادامه همین مسئولیت به حمایت و آرامش و زندگی پایتنب نیاز دارد.

خانواده بیمار هم نگران است برای اینکه تصویر بیمارستان کامل‌تر شود، باید به سوی کمک می‌کند یا انگیزه بیشتری به کار خود ادامه دهند.

دیگر این ماجرا هم نگاه کرد، بیمار و همراهی که در شرایط نگرانی و انتظار قرار دارد. آقای اختر، ۵۰ ساله، به خبرنگار ما می‌گوید: «وقتی یکی از اعضای خانواده بیمار می‌شود، آدم آرامش ندارد. مدام می‌خواهد بداند چه اتفاقی می‌افتد و وضعیت بیمار بهتر شده یا نه. گاهی وقتی جواب سؤالش را سریع نمی‌گیری، عصبانی می‌شود. البته بعد که کمی آرام‌تر می‌شود، می‌فهمد پرستار هم درگیر رسیدگی به چند بیمار است.» این گفته به نکتۀ مهمی اشاره دارد. خانواده بیمار حق دارد از روند رسیدگی اطلاع داشته باشد و خدمات مناسب دریافت کند. اما اگر بخش شلوغ باشد و پرستاران هم‌زمان مسئولیت چند بیمار را بر عهده داشته باشند، ممکن است ارتباط واحد آنها و همراهان دشوار شود. در چنین شرایطی، نباید بیمار را در برابر پرستار و پرستار را در برابر بیمار قرار داد. هر دو به خدمت بهتر نیاز دارند و هر دو از کمبودها آسیب می‌بینند. راه‌حل، فراهم کردن

البته نباید فراموش کرد که پرستاران نیز مانند سایر مردم، خانواده دارند و ممکن است در همان روزها نگران فرزندان، همسر و والدین خود باشند. با این حال، مسئولیت حرفه‌ای آنها ایجاب می‌کند که در کنار بیماران بمانند و وظایفشان را انجام دهند. همین موضوع، فشار روانی کار

در شرایط جنگی را بیشتر می‌کند، فشاری که شاید در آمار شیفت‌ها و تعداد خدمات درمانی به‌طور کامل دیده نشود، اما بخشی از واقعیت زندگی کادر درمان است. تجربه این دو جنگ نشان می‌دهد که آمادگی نظام

سلامت فقط به تجهیزات بیمارستانی، تخت و دارو وابسته نیست. نیروی انسانی آموزش‌دیده و برخوردار از توان جسمی و روحی نیز بخش مهمی از آمادگی کشور برای مقابله با بحران‌هاست. اگر پرستار به دلیل خستگی مداوم، فشار

جمهوری اسلامی

کسی مراجعه کند و پرستار نیز فرصت کافی برای رسیدگی به بیماران داشته باشد، احتمال سوءتفاهم و تنش کمتر خواهد شد.

پرستاری فقط یک شغل نیست، اما نباید به فداکاری بی‌پایان وابسته باشد

در صحبت با پرستاران، یک نکته بیش از همه به چشم می‌آید: بسیاری از آنها با وجود مشکلات، هنوز نسبت به کارشان احساس مسئولیت دارند. می‌دانند بیمار به مراقبت نیاز دارد و نمی‌توانند به‌سادگی از کنار درد و نگرانی او بگذرند.

اما نباید این احساس مسئولیت را بهانه‌ای برای نادیده گرفتن مشکلات شغلی آنها قرار داد. علاقه به حرفه، جای حقوق کافی را نمی‌گیرد. وجدان کاری نمی‌تواند کمبود نیروی انسانی را برای همیشه جبران کند و فداکاری نیز نباید به معنای چشم‌پوشی از حق استراحت و زندگی شخصی باشد.

پرستار هم مانند هر کارمند دیگری به امنیت شغلی، درآمد مناسب، محیطا کاری امن و فرصت پیشرفت نیاز دارد. تفاوت اینجاست که مسئولیت او مستقیماً با سلامت و جان انسان‌ها ارتباط دارد و به همین دلیل، شرایط کاری‌اش اهمیت بیشتری پیدا می‌کند.

برای بهبود وضعیت پرستاران، نخست باید پرداخت

* پرستارانی که هر روز برای کاهش درد و نجات جان بیماران تلاش می‌کنند، خود با نگرانی از تأمین هزینه‌های زندگی به خانه برمی‌گردند، این قشر، به‌جای تقدیرهای صرف، به حقوق منصفانه، پرداخت منظم مطالبات، امنیت شغلی و شرایط کاری مناسب نیاز دارد

حقوق و مطالبات آنها منظم و متناسب با مسئولیت و حجم کار باشد. در کنار آن، کمبود نیرو باید با بررسی نیاز واقعی بخش‌ها و استخدام هدفمند کاهش پیدا کند. اضافه‌کاری نیز باید شفاف، منصفانه و در حدی باشد که سلامت کارکنان و کیفیت مراقبت از بیماران را به خطر نیندازد.

همچنین لازم است بیمارستان‌ها سازوکار مشخصی برای حمایت روانی از پرستاران، رسیدگی به شکایت‌های شغلی و مقابله با خستگی علیه کارکنان داشته باشند. فراهم کردن امکان آموزش و ارتقای حرفه‌ای نیز به پرستاران کمک می‌کند یا انگیزه بیشتری به کار خود ادامه دهند.

مهم‌تر از همه، مسئولان باید به جای اکتفا به آمار استخدام یا اعلام افزایش پرداخت‌ها، نتیجه اقدامات خود را در زندگی واقعی پرستاران بررسی کنند. آیا درآمد آنها هزینه‌های ضروری زندگی را پوشش می‌دهد؟ آیا مطالباتشان به‌موقع پرداخت می‌شود؟ آیا در بخش‌ها نیروی کافی وجود دارد؟ آیا اضافه‌کاری از حالت اجبار برای تأمین معاش خارج شده است؟ پاسخ به این پرسش‌ها نشان می‌دهد سیاست‌های حمایتی تا چه اندازه در نتیجه داده‌اند. وقتی شیفت تمام می‌شود، نگرانی‌ها ادامه دارند

در پایان یک شیفت طولانی، پرستاران جای خود را به همکارانشان می‌سپارند و از بیمارستان بیرون می‌آیند. برای آنها روز کاری تمام شده، اما زندگی بیرون از بیمارستان تازه ادامه پیدا می‌کند، زندگی‌ای با هزینه‌هایی که باید پرداخت شوند، خانواده‌ای که انتظار حضور آنها را می‌کشد و بدنی که پس از ساعت‌ها کار به استراحت نیاز دارد.

خاتم رضای، پرستار با ۲۲ سال سابقه کار، به خبرنگار ما می‌گوید: «ما نمی‌گوییم کارمان سخت نباشد. می‌دانیم پرستاری مسئولیت دارد و بیمار به مراقبت نیاز دارد. فقط می‌خواهیم شرایطی باشد که بتوانیم با خیال راحت‌تر کار کنیم و بعد از پایان شیفت، نگران هزینه‌های زندگی نباشیم.»

این خواسته، نه زیاده‌خواهی است و نه امتیازی ویژه، کسی که مسئول مراقبت از جان بیماران است، باید بتواند زندگی معمولی و بانباتی داشته باشد، بدون اینکه برای پرداخت هزینه‌های خانه مجبور باشد از استراحت خود بزند یا فرصت بودن در کنار خانواده را قربانی کند.

جامعه از پرستاران انتظار دارد در لحظه‌های سخت کنار بیماران بماند. این انتظار کاملاً قابل درک است، اما مسئولان نباید در روزهای سخت کنار پرستاران باشند، نه فقط با تشکر و تقدیر، بلکه با حقوق منصفانه، نیروی کافی، امنیت شغلی و شرایط کاری مناسب.

پرستار نباید تمام روز مراقب درد دیگران باشد و شب، با نگرانی از تأمین هزینه‌های زندگی خودش به خانه برگردد. اگر می‌خواهیم بیمار در بیمارستان با آرامش و دقت بیشتر مراقبت شود، باید از کسی که این مراقبت را انجام می‌دهد نیز حمایت کنیم. سلامت مردم را نمی‌توان بر پایه خستگی همیشگی پرستاران بنا کرد، همان‌طور که نمی‌توان از کسی که هر روز برای نجات و بهبود دیگران تلاش می‌کند، انتظار داشت درهای خودش را برای همیشه پنهان نگه دارد.

گروه گزارش

آگهی تحدید حدود اختصاصی ششدانگ یک قطعه زمین کشاورزی واقع در پلاک ۶۷ واقع در بخش ۹ اهواز

نظر به اینکه پلاک ذیل تاکنون تحدید نگردیده است در اجرای تبصره ماده ۱۳ قانون هیأت حل اختلاف مستقر در اداره در اجرای تعیین تکلیف ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی به علت تصرفات مفروزی متقاضی در پلاک مزبور، برابر آراء صادره تأیید نموده است و لذا باستناد ماده قانونی و تبصره ماده ۱۳ ماده قانون مذکور تحدید حدود اختصاصی انجام می‌گردد.

بخش ۹ اهواز
قسمتی از پلاک ۶۷ بخش ۹ اهواز – آقای راضی موسوی طاهری فرزند عبدالله ششددانگ یک قطعه زمین مزروعی در قسمتی از پلاک ۶۷ بخش ۹ اهواز به مساحت ۳۱۰۹۷/۶۶ مترمربع باستناد رأی شماره ۱۹۹۶۳۱۷۶۲۷۰۰ مورخ ۱۴۰۵/۳/۱۰ هیأت قانون تعیین تکلیف حل اختلاف مستقر در واحد ثبتی ناحیه یک اهواز تحدید حدود و نقشه‌برداری در ساعت ده صبح روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۸/۲۰ در محل بعمل خواهد آمد در وقت مقرر در محل اداره ثبت اسناد و املاک حمیدیه حضور بهم رسانید چنانچه مالک و یا نمایندگان قانونی در وقت مقرر حضور نداشته باشند عملیات تحدید حدود اظهار شده از طرف مجاورین انجام خواهد شد. اعتراض مجاورین به حدود و حقوق ارتقاقی با توجه به ماده ۲۰ قانون ثبت از تاریخ تنظیم صورت‌مجلس به مدت سی روز پذیرفته خواهد شد.
تاریخ انتشار آگهی تحدید حدود روز پنج‌شنبه ۱۴۰۵/۰۷/۲۳ شناسه آگهی ۲۳۰۰۴۰۲

عادل نیسی
سرپرست اداره ثبت اسناد و املاک حمیدیه

آگهی تحدید حدود اختصاصی ششدانگ یک قطعه زمین کشاورزی واقع در پلاک ۶۷ واقع در بخش ۹ اهواز

نظر به اینکه پلاک ذیل تاکنون تحدید نگردیده است در اجرای تبصره ماده ۱۳ قانون هیأت حل اختلاف مستقر در اداره در اجرای تعیین تکلیف ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی به علت تصرفات مفروزی متقاضی در پلاک مزبور، برابر آراء صادره تأیید نموده است و لذا باستناد ماده قانونی و تبصره ماده ۱۳ ماده قانون مذکور تحدید حدود اختصاصی انجام می‌گردد.

بخش ۹ اهواز
قسمتی از پلاک ۶۷ بخش ۹ اهواز – آقای راضی موسوی طاهری فرزند عبدالله ششددانگ یک قطعه زمین مزروعی در قسمتی از پلاک ۶۷ بخش ۹ اهواز به مساحت ۱۹۵۹۴/۲۷ مترمربع باستناد رأی شماره ۱۹۹۶۳۱۷۶۲۷۰۰ مورخ ۱۴۰۵/۳/۰۵ هیأت قانون تعیین تکلیف حل اختلاف مستقر در واحد ثبتی ناحیه یک اهواز تحدید حدود و نقشه‌برداری در ساعت ده صبح روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۸/۲۰ در محل بعمل خواهد آمد در وقت مقرر در محل اداره ثبت اسناد و املاک حمیدیه حضور بهم رسانید چنانچه مالک و یا نمایندگان قانونی در وقت مقرر حضور نداشته باشند عملیات تحدید حدود اظهار شده از طرف مجاورین انجام خواهد شد. اعتراض مجاورین به حدود و حقوق ارتقاقی با توجه به ماده ۲۰ قانون ثبت از تاریخ تنظیم صورت‌مجلس به مدت سی روز پذیرفته خواهد شد.
تاریخ انتشار آگهی تحدید حدود روز پنج‌شنبه ۱۴۰۵/۰۷/۲۳ شناسه آگهی ۲۳۰۰۳۹۶

عادل نیسی
سرپرست اداره ثبت اسناد و املاک حمیدیه